

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **GIANT STAR s.r.o.**, IČO: 28744292,
sídlem Jaroslava Průchy 1915/24, 434 01 Most,
zastoupena JUDr. Markétou Tukinskou, Ph.D., advokátkou,
sídlem J. V. Sládka 1363/2, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2023, č. j. 35569-5/2023-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2023, č. j. 35569-5/2023-900000-311, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 28. 6. 2023, č. j. 317-25/2023-620000-12, kterým celní úřad rozhodl dle § 116 správního řádu o nákladech exekučního řízení, ve kterém žalobkyně vystupovala jako povinná. Žalobkyni bylo prvostupňovým rozhodnutím uloženo zaplatit celnímu úřadu částku 2 640 Kč (2 000 Kč paušální částka + 640 Kč hotové výdaje na zamečnicka vzniklé

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

celnímu úřadu v exekučním řízení) ve lhůtě 15 dnů od doručení prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby předeslala, že napadené (i prvostupňové) rozhodnutí o nákladech exekuce bylo přijato v rámci řízení o přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění ke dni spáchání přestupku 10. 10. 2018 (dále jen „zákon o hazardu“), kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že v provozovně zvané „BRIX bar“ v Mostě nejméně ke dni 10. 10. 2018 provozovala v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardu hazardní hry, ke kterým nebylo uděleno povolení, prostřednictvím 4 specifikovaných technických herních zařízení (dále jen „THZ“ případně „herní zařízení“). Žalobkyně byla shledána vinnou, že se dopustila zmíněného přestupku, rozhodnutím celního úřadu ze dne 20. 6. 2023, č. j. 317-1/2023-620000-12; za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. Žalobkyně konstatovala, že rozhodnutím o přestupku byla dále na základě § 53 odst. 1 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění ke dni spáchání přestupku 10. 10. 2018 (dále jen „zákon o přestupcích“) neznámé osobě zastoupené opatrovníkem Statutárním městem Most zabrána dvě herní zařízení typu Diascope a dvě herní zařízení typu Golden Horse včetně všech částí, součástí a příslušenství s tím, že vlastníkem zabraných věcí se na základě § 53 odst. 3 zákona o přestupcích stal stát. Konečně byla prvostupňovým rozhodnutím o přestupku na základě § 53 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích neznámé osobě zastoupené opatrovníkem Statutárním městem Most zabrána hotovost nalezená ve schránkách výše uvedených herních zařízení v celkové výši 9 800 Kč s tím, že vlastníkem zabrané hotovosti se na základě § 53 odst. 3 zákona o přestupcích stal stát. Žalobkyně konstatovala, že proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku podala odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 6. 9. 2023, č. j. 35569-4/2023-900000-311, kdy pouze formálně upravil skutkovou větu ohledně spáchaného přestupku, jinak však odvolání neshledal důvodným.
3. Žalobkyně podotkla, že proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného ohledně přestupku podala žalobu ke zdejšímu soudu, neboť se necítí vinna spácháním zmíněného přestupku. Navrhla, aby nyní posuzovaná věc ohledně nákladů exekučního řízení byla spojena s věcí týkající se popisovaného přestupku (projednávanou u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 16/2023, pozn. soudu).
4. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že proti ní byla exekuce vedena řádně. Konstatovala, že exekučním titulem bylo předběžné opatření vydané v rámci přestupkového řízení, kterým jí byla uložena povinnost zajistit celnímu úřadu zpřístupnění zásobníků s penězi u 2 ks herních zařízení umožňujících hru Diascope a 2 ks herních zařízení umožňujících hru Golden Horse, která byla dne 10. 10. 2018 celním úřadem zajištěna v provozovně žalobkyně BRIX bar. Žalobkyně upozornila na to, že proti předběžnému opatření vydanému celním úřadem podala v zákonné lhůtě odvolání, které však žalovaný zamítl s tím, že zpřístupnění zásobníků s penězi může žalobkyně splnit zajištěním zámečnicka. Žalobkyně konstatovala, že s ohledem na poučení žalovaného zajistila na den 16. 11. 2022 zámečnicka, který se dostavil na místo určené správním orgánem a byl připraven k pokynu správního orgánu otevřít zásobníky.
5. Žalobkyně zdůraznila, že předběžným opatřením jí nebyla uložena povinnost otevřít zásobníky s penězi, ale pouze povinnost zajistit celním úřadu zpřístupnění zásobníků s penězi, což žalobkyně zajistila tím, že na místo dorazila spolu se zámečníkem. Žalobkyně však není a nebyla vlastníkem herních zařízení, a tudíž nemohla tyto svévolně poškodit, přičemž v dané situaci nepřicházel v úvahu jiný způsob otevření zásobníků než násilné otevření zámečníkem. Žalobkyně tudíž sdělila pracovníkům celního úřadu, že zámečník je připraven otevřít zásobníky THZ k jejich pokynu. Tento pokyn pracovníci celního orgánu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odmítli dát. Dle žalobkyně je lhostejno, který konkrétní pracovník se na místě nacházel a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedené vysvětlení, že zpracovatel věci nebyl na místě, není způsobilé omluvit skutečnost, že žalobkyně nebyla na místě řádně poučena, resp. že na místě nebyla osoba oprávněná pokyn udělit. Nevhodná organizace práce žalovaného a celního úřadu nemůže dle žalobkyně být žádným způsobem kladena k její tíži.

6. Dle žalobkyně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobkyně porušila jí uloženou povinnost, což však není pravdou. Žalobkyni totiž bylo uloženo toliko zajistit otevření zásobníků THZ, nikoli je provést. Tudíž žalobkyně uloženou povinnost splnila bezezbytku. Pokud chtěl žalovaný po žalobkyni, aby otevřela zásobníky THZ, měl jinak formulovat výrok předběžného opatření. Žalobkyně podotkla, že na místě byli přítomni pracovníci celního úřadu, a pokud měli za to, že výklad předběžného opatření, jak je chápe žalobkyně (nutnost udělení pokynu k otevření schránek THZ celním úřadem), je nesprávný, měli o tomto žalobkyni poučit a toto poučení zapsat do protokolu. Nic takového se dle žalobkyně nestalo, tudíž z jednání pracovníků celního úřadu pochopila, že její postup je v souladu s vydaným předběžným opatřením.
7. Žalobkyně dále nesouhlasila s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nenapadla rozhodnutí o předběžném opatření. Toto žalobkyně napadla odvoláním, správní žalobu proti takovému rozhodnutí nebylo možné podat, neboť samotné rozhodnutí odvolacího orgánu bylo žalobkyni doručeno dne 16. 11. 2022, tedy v den konání úkonu, kvůli kterému bylo předběžné opatření nařizováno, a nadto jde o rozhodnutí předběžné povahy, které je z projednání ve správním soudnictví vyloučeno. Samotné rozhodnutí o provedení exekuce (exekuční příkaz) pak žalobkyně nenapadla, neboť s ohledem na skutečnost, že nebylo možné zajistit klíče k THZ, neviděla jinou zákonnou možnost zajištění otevření přístrojů, když je stále přesvědčena o tom, že v rámci přestupkového řízení poskytla celnímu úřadu maximální žádanou spolupráci.
8. Závěrem žaloby žalobkyně zdůraznila, že se žádného přestupku nedopustila, rozhodnutí o přestupku napadla samostatnou žalobou (vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 16/2023, pozn. soudu), neboť toto rozhodnutí a řízení mu předcházející je zatíženo značným množstvím pochybení, kdy mimo jiné byl přestupek promlčen, dokazování v přestupkovém řízení nebylo řádně provedeno, žalobkyni bylo upřeno právo na řádné objasnění skutkového stavu a žalovaný při rozhodování vycházel z nepoužitelných důkazů. Dle žalobkyně již z těchto důvodů (vady přestupkového řízení) neměla být žalobkyni uložena povinnost k náhradě nákladů exekuce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dle žalovaného je pro daný případ podstatné, že exekuční příkaz nebyl ze strany žalobkyně napaden námitkami, ačkoliv měla postavení povinné ve smyslu § 103 odst. 1, § 111 odst. 2 a § 116 odst. 1 správního řádu a byla řádně poučena nejen o tom, že exekuční náklady hradí povinný, ale také o možnosti uplatnit námitky.
10. Žalovaný dále uvedl, že důvody žaloby jsou podrobněji rozvedenou obdobou argumentace uplatněné v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný i přes obsah žaloby setrval na svých právních závěrech, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný zdůraznil, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto výhradně o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o náhradě exekučních nákladů, nikoliv o odvolání proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí o přestupku, o nařízení exekuce nebo o předběžném opatření. Z těchto důvodů se dle žalovaného důvody žaloby míjejí s napadeným rozhodnutím, stejně jako se míjely důvody odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí s jeho obsahem. Žalovaný při přezkumu prvostupňového rozhodnutí hodnotil výhradně správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí o náhradě exekučních nákladů, nikoliv jiných postupů či rozhodnutí celního úřadu v rámci řízení o přestupku žalobkyně. Přezkoumáno bylo dle žalovaného především to, zda byla žalobkyni předepsána úhrada nákladů exekuce v souladu s platnými právními předpisy, přičemž žalovaný zjistil, že byla.

12. Žalobkyně dle žalovaného nevznesla žádné námitky do výše exekučních nákladů, žalobou fakticky zpochybňuje správnost nikoliv napadeného či prvostupňového rozhodnutí, ale samotný exekuční příkaz a exekuční titul (rozhodnutí o předběžném opatření).
13. Žalovaný zdůraznil, že řízení o přestupku bylo v době vydání rozhodnutí o předběžném opatření vedeno výhradně se žalobkyní. Dalšími účastníky řízení se později stali neznámí vlastníci zadržených věcí, a to pouze pro tu část řízení, která se zabývala jejich osudem. Vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí dle žalovaného navazovalo na předchozí postup celního úřadu v řízení o přestupku a na tehdy známé skutečnosti. Původním rozhodnutím byla žalobkyni uložena nepeněžitá povinnost, aby „zajistila celnímu úřadu zpřístupnění zásobníků s penězi...“, což dle žalovaného znamenalo, aby zajistila celnímu úřadu přístup do nitra herních zařízení, ke schránkám určeným k uchovávání hotovosti vložené do herních zařízení. V odůvodnění rozhodnutí o předběžném opatření bylo dle žalovaného žalobkyni vyloženo, že smyslem a cílem předběžného opatření bylo zjištění stavu peněžních prostředků uvnitř herních zařízení pro zajištění účelu řízení. Podle názoru žalovaného nelze pochybovat o tom, že povinnost uložená žalobkyni zahrnovala otevření herních zařízení. Právě tím mělo být zajištěno zpřístupnění schránek herních zařízení s hotovostí. Současná argumentace žalobkyně dle žalovaného bezdůvodně a zejména účelově zkresluje předmět, cíl a smysl uložené povinnosti.
14. Žalovaný upozornil na to, že v odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření žalobkyně uvedla: „Pokud chce správní orgán nařizovat komukoli otevření přístrojů, nechť se obrátí na jejich vlastníka...“. Tvzení žalobkyně, že jí celní úřad uložil povinnost zajistit otevření herních zařízení, a nikoliv je provést, je dle žalovaného s ohledem na uvedenou citaci žalobkyně zcela zjevně nepravdivé.
15. Pokud by dle žalovaného pokyn k otevření schránek herních zařízení vydal dne 16. 11. 2022 za dané situace přítomný pracovník celního úřadu, jednalo by se v podstatě již o exekuci náhradním výkonem, avšak bez zákonných procesních náležitostí. Exekuční příkaz nemůže být vydán ústně, musí mít stanovenou formu a obsahovat stanovené náležitosti (viz § 111 správního řádu). Jestliže schránky herních zařízení s hotovostí měly být zpřístupněny dne 16. 11. 2022 na pracovišti celního úřadu a žalobkyně tento den prostřednictvím přítomného zamečnicka nezajistila jejich otevření, pak uloženou povinnost dle žalovaného nesplnila. Celní úřad pak dle žalovaného zcela oprávněně přistoupil k exekuci.
16. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně se z exekučního příkazu dozvěděla, že exekuci vykoná na její náklady třetí osoba. Proto bylo ještě po vydání exekučního příkazu na její vůli, zda povinnosti uložené rozhodnutím o předběžném opatření splní a předejde uložení povinnosti úhrady hotových výdajů, či nikoliv. Z jednání žalobkyně dle žalovaného nijak nevyplývá, že by učinila konkrétní kroky k získání klíčů ke schránkám herních zařízení nebo se alespoň jinak aktivně pokusila o splnění povinnosti uložené původním rozhodnutím. Dle žalovaného dostavení se žalobkyně na místo uskladnění herních zařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 16. 11. 2022 spolu se zámečníkem, který však herní zařízení neotevřel, nelze považovat za splnění uložených povinností.

Replika žalobkyně

17. Žalobkyně v replice zdůraznila, že neměla možnost bránit se proti předběžnému opatření dříve, neboť šlo o rozhodnutí předběžné povahy, a proto samostatnou žalobu vylučoval § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konstatovala, že nemohla dát příkaz zámečníkovi k otevření herních přístrojů, neboť toto jí nebylo uloženo a nadto byla upozorněna, že přístroje budou otevřením poničeny a vzhledem k tomu, že se nejednalo o její věci, nemohla je vědomě poničit.
18. Žalobkyně dále uvedla, že je otázkou, zda jí vůbec mohla být jako osobě, která nebyla vlastníkem přístrojů, ukládána povinnost je otevřít. Měla za to, že nikoli, neboť tato povinnost může být uložena pouze majiteli přístrojů. Žalobkyně též ve správním řízení uvedla, že pokud je vůlí celního úřadu otevřít přístroje, nemá proti tomu námitek, neboť nejde o její věci. V tomto směru též vnímala nařízený výkon rozhodnutí, kdy měla za to, že ten je nařízen nikoli ve vztahu k žalobkyni, ale k nezjištěnému vlastníku herních přístrojů. Pokud by někomu mělo být uloženo uhradit exekuční náklady, měl by to být vlastník přístrojů, nikoli žalobkyně.

Duplika žalovaného

19. Žalovaný v duplice uvedl, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že neměla možnost bránit se samostatnou žalobou proti předběžnému opatření. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2022, č. j. 55 Af 11/2020-30, ze kterého citoval argumentaci, z níž vyplývala možnost samostatné žaloby proti rozhodnutí o předběžném opatření.

Posouzení věci soudem

20. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nesdělila svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
21. K návrhu žalobkyně na spojení této věci s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 16/2023 (žaloba proti rozhodnutí o přestupku) soud uvádí, že ve smyslu § 39 odst. 1 s. ř. s. neshledal důvody ke společnému projednání obou věcí (žalob). Je zřejmé, že v nyní projednávané věci se jedná o náklady exekučního řízení, zatímco ve věci sp. zn. 141 Af 16/2023 se jedná o přestupkové řízení. Soud si je vědom skutečnosti, že je zde určitá skutková souvislost obou řízení spočívající v tom, že exekuční titul (rozhodnutí o předběžném opatření) byl vydán v rámci přestupkového řízení, přičemž exekučně bylo vymáháno otevření schránek THZ, jejichž nelegální provozování žalobkyní bylo podstatou daného přestupku. Zmíněná skutková souvislost však dle přesvědčení soudu není dostatečným důvodem ke spojení obou věcí, spojení věcí se tudíž nejevilo soudu jako hospodárné či účelné. Proto také soud rozhodl samostatně ve věci přestupku, když rozsudkem ze dne 12. 6. 2024, č. j. 141 Af 16/2023-72, zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení z důvodu zjištěného promlčení daného přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Napadené rozhodnutí žalovaného (týkající se nákladů exekuce) soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly soudem zjištěny.
23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že kontrola zaměřená na dodržování zákona o hazardu byla celním úřadem zahájena v provozovně žalobkyně BRIX bar dne 10. 10. 2018. Při zahájení kontroly se v provozovně žalobkyně nacházela čtyři výše uvedená zapnutá herní zařízení. Platné povolení k provozování hazardních her nebylo při zahájení kontroly, a ani později, ze strany žalobkyně či jiných osob předloženo a nebylo zjištěno ani v příslušných evidencích.
25. Protože kontrolní skupina celního úřadu pojala podezření, že výše uvedená herní zařízení byla provozována v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardu, byla zadržena. Zadržení herních zařízení, včetně identifikace umístěných plomb je zachyceno úředním záznamem o zadržení věci ze dne 10. 10. 2018, č. j. 186223-7/2018-620000-61, a úředním záznamem o vydání věci ze dne 10. 10. 2018, č. j. 186223-8/2018-620000-61.
26. Ze správního spisu dále plyne, že samotné řízení o přestupku žalobkyně bylo zahájeno tím, že žalobkyni byla dne 23. 9. 2021 doručena listina označená jako *Oznámení o zahájení řízení o přestupku a výzva k poskytnutí součinnosti* ze dne 20. 9. 2021, č. j. 276488/2021-620000-12.
27. Celní úřad dne 3. 11. 2021 doručil žalobkyni listinu s označením *Upřesnění předmětu řízení a výzva k součinnosti* ze dne 3. 11. 2021, č. j. 276488-6/2021-620000-12, ve které opětovně vyzval žalobkyni k součinnosti spočívající v předložení klíčů ke schránkám herních zařízení a k účasti na jejich otevření dne 2. 12. 2021. Žalobkyně se dne 2. 12. 2021 dostavila a sdělila, že klíče k otevření herních zařízení nemá. Herní zařízení zůstala neotevřena (viz interní sdělení ze dne 6. 12. 2021, č. j. 276488-8/2021-620000-61).
28. Dne 18. 10. 2022 doručil celní úřad žalobkyni rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 17. 10. 2022, č. j. 286940-5/2022-620000-12, kterým jí na základě § 61 odst. 1 správního řádu nařídil zpřístupnění schránek zadržených herních zařízení dne 16. 11. 2022. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 11. 2022, č. j. 56296-2/2022-900000-312 (žalobkyni doručeno v den jeho vydání).
29. Podle obsahu protokolu ze dne 16. 11. 2022, č. j. 338513/2022-620000-61, který sepsal celní úřad v souvislosti s plánovaným zpřístupněním schránek zadržených herních zařízení, se žalobkyně dne 16. 11. 2022 dostavila na místo uskladnění herních zařízení a sdělila, že zajistila zámečníka, který by měl herní zařízení otevřít, avšak trvala na tom, aby přítomní pracovníci celního úřadu vydali příkaz k otevření herních zařízení. Žalobkyně přitom argumentovala, že není oprávněna udělit pokyn k otevření herních zařízení, neboť nejsou v jejím vlastnictví a nemá k nim užívací právo. Příkaz k otevření herních zařízení nebyl ze strany přítomných pracovníků celního úřadu žalobkyni dán. Ke zpřístupnění schránek Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zadržných herních zařízení dne 16. 11. 2022 na základě rozhodnutí o předběžném opatření ze strany žalobkyně nedošlo.

30. Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě schránky zadržných herních zařízení nezpřístupnila, přistoupil celní úřad k exekuci na nepeněžitá plnění. Exekučním příkazem ze dne 14. 12. 2022, č. j. 286940-17/2022-620000-12, celní úřad nařídil exekuci provedením náhradního výkonu spočívajícího ve fyzickém zpřístupnění (otevření) schránek s peněžními prostředky zadržných herních zařízení prostřednictvím třetí osoby. Celním úřadem pověřený zámečnický Pavel Matyščík, IČO: 76432211, otevřel schránky herních zařízení dne 25. 1. 2023 za přítomnosti žalobkyně.
31. Po provedení exekuce a po vydání rozhodnutí o přestupku byly do správního spisu zařazeny listiny, z nichž vycházel výpočet hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce. První z nich bylo sdělení vedoucího útvaru hospodářské zprávy žalovaného ze dne 28. 6. 2023, kterým byly vyčísleny náklady na otevření 4 herních zařízení ve výši 640 Kč s odkazem na fakturu č. 23/600/02645 ze dne 27. 2. 2023 od zamečnicka Pavla Matyščíka. Dalším podkladem byl úřední záznam ze dne 28. 6. 2023, kterým celní úřad popsal způsob objednání zamečnicka, zohlednil fakturovanou částku na počet otevřených herních zařízení (celkem 6, pouze 4 z nich se týkaly žalobkyně) a vypočetl hotové náklady $960 \text{ Kč} / 6 \times 4 = 640 \text{ Kč}$.
32. Soud konstatuje, že v podstatě jediné žalobní námitky, představující dle žalobkyně důvod nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, spočívaly souhrnně řečeno v tom, že žalobkyně nebyla osobou, které měla být uložena povinnost zpřístupnit schránky THZ, a to s ohledem na skutečnost, že nebyla vlastníkem ani provozovatelem těchto THZ. Žalobkyně tudíž spatřovala pochybení v tom, že v rozhodnutí o předběžném opatření, které je v posuzované věci exekučním titulem, byla nesprávně označena jako osoba povinná ke zpřístupnění schránek THZ, a navíc žalobkyně dle svého přesvědčení splnila povinnost uloženou předběžným opatřením tím, že zajistila zamečnicka, který byl připraven k pokynu celního úřadu otevřít schránky zmíněných THZ.
33. Dle § 116 odst. 1 správního řádu exekuční náklady hradí povinný, pokud exekuce nebyla zastavena podle § 115 písm. e) nebo f).
34. Dle § 116 odst. 3 správního řádu náhrada exekučních nákladů spočívá v úhradě paušální částky ve výši 2 000 Kč a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce. Povinnost nahradit exekuční náklady exekuční správní orgán rozhodnutím uloží povinnému. Hotové výdaje zálohově hradí ze svého rozpočtu exekuční správní orgán.
35. Dle § 116 odst. 4 správního řádu povinný hradí exekuční náklady za výkon exekuce vždy, jestliže byl vydán exekuční příkaz nebo jestliže při exekuci odebráním movité věci oprávněná úřední osoba přistoupila k odebrání věci nebo při exekuci přímým vynucením přistoupila k vyklizení.
36. V posuzované věci je zřejmé, že exekuční titul (rozhodnutí o předběžném opatření) byl vydán v průběhu přestupkového řízení. Předběžným opatřením byla žalobkyni uložena nepeněžitá povinnost spočívající ve zpřístupnění schránek všech čtyř THZ, která měla žalobkyně provozovat bez náležitého povolení.
37. Soud konstatuje, že žalobní námitky jsou obdobné jako námitky uplatněné žalobkyní již v odvolání, přičemž žalovaný se jednotlivými námitkami v napadeném rozhodnutí řádně zabýval. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaný souhrnně k odvolacím námitkám uvedl: *„Argumentace odvolatelky směřuje spíše znovu do rozhodnutí o předběžném opatření (uložená povinnost má být nesplnitelná) a do exekučního příkazu (nikdy nemělo dojít k exekuci),*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ačkoliv tato rozhodnutí nejsou předmětem tohoto přezkumu. Argumentace odvolatelky se míjí s napadeným rozhodnutím, které jako jediné bylo nyní projednaným odvoláním skutečně napadeno.“ K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval závěry Městského soudu v Praze, které vyslovil v rozsudku ze dne 23. 9. 2022, č. j. 8 Af 28/2020-26: „Soud ani správní orgány se ve fázi řízení, ve které byla povinné osobě uložena povinnost k náhradě nákladů exekučního řízení, již nemůžou zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním tohoto rozhodnutí, tedy skutečnostmi, které odůvodňovaly vydání exekučního příkazu. Soud má tedy za to, že v tomto řízení nemá prostor pro to, aby přezkoumával důvodnost nařízené exekuce. V tomto řízení může přezkoumávat pouze oprávněnost uložení povinnému nahradit náklady exekuce příp. jejich vznik, důvodnost a výši. Co se týče vzniku, důvodnosti a výše samotných nákladů řízení, ty žalobce nenapadl.“ Soud konstatuje, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že při posuzování zákonnosti a věcné správnosti prvostupňového i odvolacího rozhodnutí ohledně exekučních nákladů nemají prostor námitky, které zpochybňují exekuční titul (rozhodnutí o předběžném opatření) a exekuční příkaz. Takové námitky totiž mohla a měla žalobkyně uplatnit při podání opravných prostředků či žalob proti rozhodnutí o předběžném opatření či exekučnímu příkazu.

38. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že nemohla podat žalobu proti rozhodnutí o předběžném opatření, kterým bylo uloženo žalobkyni zpřístupnit schránky zadržených THZ. Podle § 70 písm. b) s. ř. s. platí, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy, což však nelze vykládat tak, že je vyloučena žaloba proti jakémukoli předběžnému opatření. Aby takové rozhodnutí mohlo být rozhodnutím předběžné povahy, na něž dopadá výluka uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s., musí kumulativně splňovat tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Tato problematika je podrobně rozpracována v judikatuře Nejvyššího správního soudu, viz například rozsudek rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54, publ. pod č. 1982/2010 Sbírky rozhodnutí NSS. V případě předběžného opatření, kterým byla žalobkyni uložena povinnost zpřístupnit schránky zadržených herních zařízení, pak zjevně není naplněna podmínka věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným (o přestupku). Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímne upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž nebylo možné domoci se, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí. To předpokládá i obdobné zákonem předvídané předpoklady pro vydání předběžného i konečného rozhodnutí (srov. zmíněný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).
39. V projednávané věci je zřejmé, že při posuzování žaloby ve věci přestupku by případné pochybení při vydání uvedeného předběžného opatření nemělo žádný vliv na zákonnost a věcnou správnost rozhodnutí o přestupku, jelikož věcná správnost a zákonnost žalobkyni uložené povinnosti zpřístupnit schránky herních zařízení není posuzována v konečném rozhodnutí o přestupku ani v případném rozsudku o žalobě proti rozhodnutí o přestupku.
40. Ke shodným závěrům dospěl i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 2. 2022, č. j. 55 Af 11/2020-30, když vycházel z výše uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud v Praze se zabýval ve zmíněném rozsudku přípustností žaloby proti rozhodnutí o předběžném opatření, kterým byla uložena povinnost zpřístupnit schránky herních zařízení. Jednalo se tedy o zcela shodnou problematiku (povinnost uloženou předběžným opatřením) jako v nyní projednávané věci. Krajský soud v Praze ve zmíněném rozsudku uvedl: „Rozhodnutí o předběžném opatření nelze bez dalšího považovat za rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Výlučku ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudního přezkumu lze odůvodnit tím, že na rozhodnutí předběžné navazuje rozhodnutí konečné, které je možné soudně přezkoumat. Soud nezpochybňuje tvrzení žalovaného, že o osudu případných peněžních prostředků v bezpečnostních schránkách může být (v případě rozhodnutí o uznání viny) v dalším řízení rozhodnuto. V dalším řízení však již nebude rozhodováno o samotné povinnosti žalobkyně bezpečnostní schránky zpřístupnit. Není tak splněna věcná podmínka rozhodnutí předběžné povahy (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006–54).“ Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a konstatuje, že žalobkyně měla možnost podat proti rozhodnutí o předběžném opatření žalobu, čehož nevyužila.

41. K argumentaci žalobkyně, že rozhodnutí o odvolání ve věci předběžného opatření jí bylo doručeno v den, kdy se měla žalobkyně v souladu s rozhodnutím o předběžném opatření dostavit k celnímu úřadu za účelem zpřístupnění schránek herních zařízení (16. 11. 2022), pročť žalobkyně údajně nemohla využít žalobu, soud uvádí, že dle podkladů ve správním spise bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí o odvolání ve věci předběžného opatření o den dříve (15. 11. 2022), což však není podstatné. Žalobkyně mohla za dané situace například postupovat tím způsobem, že by neprodleně avizovala celnímu úřadu, že proti rozhodnutí žalovaného o předběžném opatření hodlá podat žalobu, kterou by návazně podala k soudu spolu s žádostí o přiznání odkladného účinku žalobě. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný nepřistoupil k exekuci hned v následujících dnech poté, co žalobkyně nesplnila svou povinnost zpřístupnit schránky herních zařízení. Exekuční příkaz byl vydán až o měsíc později (14. 12. 2022). Za situace, kdy žalobkyně nevyužila možnost podání žaloby proti předběžnému opatření, je dle názoru soudu nepřipustné, aby argumentaci, kterou měla a mohla uplatnit v žalobě proti předběžnému opatření, uplatňovala až v žalobě proti rozhodnutí o exekučních nákladech. Soud proto hodnotí jako nepřipustné žalobní námitky spočívající v tom, že žalobkyni neměla být předběžným opatřením uložena povinnost zpřístupnit schránky herních zařízení, protože nebyla vlastníkem ani provozovatelem dotčených herních zařízení.
42. Za nepřipustné považuje soud i žalobní námitky spočívající v tom, že byl proti žalobkyni vydán exekuční příkaz, kdy žalobkyně argumentovala tím, že povinnost dle předběžného opatření splnila tím, že zajistila zámečníka, což dle žalobkyně odpovídalo formulaci jí uložené povinnosti v předběžném opatření. Tyto námitky de facto směřují proti exekučnímu příkazu s tím, že tento neměl být vůbec vydán, neboť žalobkyně dle svého přesvědčení splnila svou povinnost vyplývající z předběžného opatření. Soud ve shodě s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobkyně měla možnost proti exekučnímu příkazu podat námitky dle § 117 správního řádu. Proti rozhodnutí o námitkách pak mohla žalobkyně podat žalobu. Těchto možností však žalobkyně nevyužila. Za situace, kdy žalobkyně nevyužila možnost podání námitek proti exekučnímu příkazu, příp. žaloby, je dle názoru soudu nepřipustné, aby argumentaci, kterou měla a mohla uplatnit v námitkách proti exekučnímu příkazu, příp. v žalobě proti rozhodnutí o námitkách, uplatňovala až v žalobě proti rozhodnutí o exekučních nákladech. Soud podotýká, že se rovněž nabízela v průběhu exekučního řízení žalobkyni možnost podat návrh na zastavení exekuce například z důvodu její nepřipustnosti či z jiných důvodů dle § 115 správního řádu. Žádný takový návrh však žalobkyně nepodala.
43. Soud konstatuje, že prakticky veškeré žalobní námitky vyhodnotil jako nepřipustné z důvodů popsaných výše. Je zřejmé, že žalobkyně neuplatnila žádné konkrétní námitky proti výši exekučních nákladů, proto se soud výši exekučních nákladů blíže nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

44. Soud nepřehlédl, že žalovaný se jednotlivými odvolacími námitkami, ačkoli podle něj patřily do jiných řízení, poměrně podrobně zabýval, a to zřejmě z důvodu procesní opatrnosti. Pouze pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění soud poznamenává, že se závěry žalovaného k otázce, zda mohla být žalobkyni uložena povinnost zpřístupnit schránky herních zařízení, (strany 4 až 6 napadeného rozhodnutí) i s argumentací žalovaného týkající se formulace předběžného opatření (obsaženou ve vyjádření k žalobě) souhlasí.
45. Tvrzení žalobkyně, že vnímala nařízený výkon rozhodnutí tak, že ten je nařízen nikoli ve vztahu k ní, ale k nezjištěnému vlastníku herních přístrojů, považuje soud za nevěrohodné. Z exekučního příkazu (z výroku i odůvodnění) jednoznačně plyne, že exekuce byla nařízena vůči žalobkyni jakožto povinné osobě, nikoli vůči nějaké neznámé osobě.
46. V závěru žaloby žalobkyně namítala, že v samotném přestupkovém řízení, řešeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 16/2023, došlo k řadě pochybení, což mělo být dle žalobkyně důvodem k tomu, aby jí nebyla uložena povinnost hradit exekuční náklady. Soud k tomu uvádí, že otázka, zda je žalobkyně povinna hradit exekuční náklady, nijak nesouvisí s otázkou, zda se žalobkyně dopustila zmíněného přestupku. Jinými slovy případné nezákonnosti v přestupkovém řízení netýkající se exekuce nemají žádný vliv na povinnost žalobkyně hradit exekuční náklady. Pokud jde o žalobkyní zmiňované promlčení přestupku, soud přisvědčuje žalobkyni, že k promlčení skutečně došlo. Proto také soud rozsudkem ze dne 12. 6. 2024, č. j. 141 Af 16/2023-72, zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci přestupku pro nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení z důvodu zjištěného promlčení přestupku s tím, že k promlčení došlo uplynutím tří let od spáchání přestupku, tedy k datu 10. 10. 2021, když do té doby nebylo řádně zahájeno přestupkové řízení vůči žalobkyni. Skutečnost, že soud shledal uvedený přestupek promlčeným, však nepředstavuje relevantní argument ke zpochybnění napadeného rozhodnutí o nákladech exekučního řízení. Obdobně jako soud již výše uváděl v případech jiných námitek, že tyto měla žalobkyně uplatnit v předchozích fázích řízení (žaloba proti exekučnímu titulu – předběžnému opatření, námitky proti exekučnímu příkazu, případně žaloba proti rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu), tak i nyní dle přesvědčení soudu není žalobní námitka promlčení přestupku relevantní (přípustná) ve vztahu k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, které se týká nákladů exekuce. Jak již bylo vysvětleno výše, exekučním titulem v posuzované věci bylo předběžné opatření, které však nemá přímou souvislost s výsledkem přestupkového řízení. O nákladech exekuce bylo možné rozhodnout před vydáním rozhodnutí o přestupku, případně i dodatečně po vydání rozhodnutí o přestupku, jak to v posuzované věci učinil celní úřad. Skutečnost, že k vydání předběžného opatření a k vydání exekučního příkazu došlo až v době, kdy byl přestupek promlčen, není dle názoru soudu relevantním argumentem k tomu, aby žalobkyně byla zproštěna povinnosti hradit náklady exekučního řízení. Žalobkyně totiž byla v přestupkovém řízení povinna respektovat pro ni závazná rozhodnutí celních orgánů (mj. povinnost zpřístupnit schránky herních zařízení uložená předběžným opatřením). Pokud se žalobkyně domnívá, že jí celní orgány způsobily škodu nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, má žalobkyně možnost domáhat se odškodnění dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů.
47. Žalobu soud vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. července 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu